

- miesięcznie
marek polskich
- 5) Starosta, Komisarz Rządu według decyzji Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu . . . od 1.000 do 1.200

B. Niewymienieni wyżej pod A urzędnicy, zajmujący stanowiska kierownicze, a zaliczeni:

- 1) do II lub III stopnia służbowego. 3.000 mk.
- 2) do IV stopnia służbowego. . . 2.000 „
- 3) do V stopnia służbowego. . . 1.000 „
- 4) do VI i VII stopnia służbowego. 600 „

Spis stanowisk kierowniczych układa i uzupełnia Prezydent Mistrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu. Przyznaje i wymierza dodatek za kierownictwo właściwy Minister lub Szef Urzędu Głównego w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 2. Urzędnik, pobierający uposażenie wyższe lub niższe od uposażenia przywiązanego do normalnego stopnia służbowego danego kierowniczego stanowiska otrzymuje dodatek za kierownictwo nie podług pobieranego uposażenia, ale podług normalnego stopnia służbowego danego kierowniczego stanowiska.

§ 3. Urzędnik uprawniony do pobierania dodatku za kierownictwo, który dla jakiegokolwiek powodu (np. wskutek choroby, delegacji urzędowej, wyjątkowego urlopu) kierownictwa dłużej, niż przez 4 miesiące faktycznie nie sprawuje, traci po upływie tego czasu od pierwszego dnia najbliższego kalendarzowego miesiąca prawo do pobierania dodatku za kierownictwo, aż do ponownego objęcia czynności kierowniczych;

§ 4. Urzędnik, pełniący zastępczo lub przejściowo czynności, do których przywiązany jest dodatek za kierownictwo, o ile zastępstwo to trwało dłużej, niż sześć tygodni bez przerwy, otrzymuje przywiązany do tych czynności dodatek za kierownictwo za cały czas zastępstwa.

Dodatek za kierownictwo zastępcze wypłaca się miesięcznie zdołu, przyczem okres zastępcy, dłuższy niż dwa tygodnie, liczy się za cały miesiąc, a krótszy, za pół miesiąca.

Jeżeli zastępstwo pełni urzędnik, pobierający już dodatek za kierownictwo z innego tytułu, to za zastępstwo pobiera tylko ewentualną różnicę obu dodatków.

§ 5. Przez czas trwania wyjątkowych, wojną wywołanych, warunków ekonomicznych zmieniać się będzie wysokość dodatku funkcyjnego za kierownictwo, ustalona w § 1 niniejszego rozporządzenia w stosunku, w jakim pozostaje każdorazowy mnożnik dodatku drożyznianego dla miejscowości klasy I do mnożnika 150 (stu pięćdziesięciu).

§ 6. Do wyjaśnienia wątpliwości, powstałych przy stosowaniu przepisów rozporządzenia niniejszego, powołany jest Prezydent Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 1 czerwca 1922 r.

Rozporządzenia Rady Ministrów z 4 października 1920 r. (Dz. U. R. P. № 97, poz. 638), z 30 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 62, poz. 385) oraz z 6 października 1921 r. (Dz. U. R. P. № 88, poz. 648) tracą moc obowiązującą z dniem 1 czerwca 1922 roku.

Prezydent Ministrów:
Antoni Ponikowski

Minister Skarbu:
Michalski

457.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 7 czerwca 1922 r.

o dodatkach funkcyjnych dla urzędników i funkcjonariuszy państwowych zakładów leczniczych zajętych w pawilonach zakaźnych oraz w oddziałach i zakładach dla umysłowo chorych.

Na zasadzie art. 11 ustawy o uposażeniu urzędników i funkcjonariuszy państwowych z 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 429) — zarządza się co następuje:

§ 1. Oprócz uposażenia ustalonego w art. 2 ustawy z d. 13 lipca 1920 r. o uposażeniu urzędników i funkcjonariuszy państwowych (Dz. U. R. P. № 65, poz. 429) i oprócz zwrotu wydatków, podlegających likwidacji, pobierać będą dodatek funkcyjny w wysokości 20% każdorazowej płacy zasadniczej urzędnicy i funkcjonariusze, zajęci:

- 1) w zakładach dla umysłowo i nerwowo chorych oraz oddziałach dla chorych umysłowych i nerwowych w szpitalach ogólnych;
- 2) w szpitalach dla chorych zakaźnych i takich oddziałach w szpitalach ogólnych;
- 3) w głównych izbach przyjęcia w szpitalach ogólnych.

§ 2. Przez czas trwania wyjątkowych, wojną wywołanych, warunków ekonomicznych powyższy dodatek funkcyjny zmieniać się będzie w stosunku, w jakim pozostaje każdorazowy mnożnik dodatku drożyznianego dla miejscowości klasy pierwszej do mnożnika 150.

§ 3. Dodatek funkcyjny wypłacany będzie tylko przez czas służby rzeczywiście spędzonej w zakładach, szpitalach, względnie oddziałach, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia. Z chwilą przeniesienia urzędnika lub funkcjonariusza do innego załadu, szpitala lub oddziału wypłata dodatku będzie wstrzymana z ostatnim dniem odnośnego miesiąca kalendarzowego.

§ 4. Urzędnik lub funkcjonariusz, uprawniony do pobierania dodatku funkcyjnego, który z jakiegokolwiek powodu (np. choroby, delegacji urzędowej lub wyjątkowego urlopu) nie pełni faktycznie obowiązków służbowych dłużej, niż przez sześć tygodni, traci po upływie tego czasu od pierwszego dnia najbliższego miesiąca kalendarzowego prawo do pobierania dodatku funkcyjnego, aż do ponownego

objęcia czynności, do których dodatek ten jest przywiązany.

§ 5. Do wyjaśnienia wątpliwości, powstałych przy stosowaniu przepisów niniejszego rozporządzenia powołany jest Prezydent Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Zdrowia Publicznego.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dn. 1 czerwca 1922 r.

Prezydent Ministrów:
Antoni Ponikowski

Minister Skarbu:
Michalski

Minister Zdrowia Publicznego:
Chodźko

458.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 19 czerwca 1922 r.

w przedmiocie tymczasowego ustroju władz skarbowych na Ziemi Wileńskiej i rozciągnięcia na tę ziemię niektórych ustaw i rozporządzeń.

Na podstawie art. 5 ustawy z dn. 6 kwietnia 1922 r. o objęciu władzy państwowej nad Ziemią Wileńską (Dz. U. R. P. № 26 poz. 213) zarządza się co następuje:

§ 1. Na obszar Ziemi Wileńskiej określony w art. 1 ustawy z dn. 6 kwietnia 1922 r. o objęciu władzy państwowej nad Ziemią Wileńską (Dz. U. R. P. № 26 poz. 213) rozciąga się:

I. z natychmiastową mocą obowiązującą:

- 1) ustawę z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. № 65 poz. 391),
- 2) ustawę z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. № 21 poz. 164),
- 3) ustawę z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. № 21, poz. 165 i z dn. 30 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 22, poz. 181) o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnym,
- 4) ustawę z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonariuszy państwowych (Dz. U. R. P. № 65, poz. 429) wraz z dodatkowymi ustawami z dnia 25 lutego 1921 r. o zmianie w ustawach o uposażeniu postanowień, dotyczących podziału miejscowości na klasy dla oznaczenia dodatku drożyznianego (Dz. U. R. P. № 20, poz. 111), z dnia 25 lutego 1921 r. w przedmiocie upoważnienia Rady Ministrów do przeprowadzenia w ustawach, wydanych po dniu 31 lipca 1920 r. zmian dotyczących stopni służbowych i stopni płac funkcjonariuszy państwowych (Dz. U. R. P. № 21 poz. 113), z dnia 7 kwietnia 1922 r. o zmianie w usta-

wach o uposażeniu z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 429, 430, 431 i 436) postanowień, dotyczących podziału na grupy ze względu na stosunki rodzinne (Dz. U. R. P. № 28 poz. 227) i wszystkimi rozporządzeniami Rady Ministrów, wydanymi na podstawie powołanych w tym ustępie ustaw,

- 5) ustawę z dnia 17 grudnia 1921 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z r. 1922 № 2 poz. 7),
- 6) rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. № 51 poz. 314),
- 7) rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 27 lipca 1920 r. w przedmiocie sprostowania rozporządzenia o taryfie celnej z dnia 11 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 79 poz. 532),
- 8) rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnym (Dz. U. R. P. № 11 poz. 64 r. 1921),
- 9) rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 10 listopada 1921 r. w sprawie statystyki celnej (Dz. U. R. P. № 107 poz. 783),
- 10) rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 18 grudnia 1921 r. w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. r. 1922 № 2 poz. 12),
- 11) rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 6 lutego 1922 r. w przedmiocie zmiany brzmienia art. 15 rozporządzenia o taryfie celnej z dnia 11 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 14 poz. 130),
- 12) rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 7 kwietnia 1922 r. o ulgach celnych (Dz. U. R. P. № 28 poz. 231),

II. z mocą obowiązującą od 1 lipca 1922 r.:

- 1) ustawę emerytalną funkcjonariuszy państwowych z dn. 28 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 70 poz. 466),
- 2) ustawę z dnia 18 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 32 poz. 195) o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin,
- 3) ustawę z dnia 23 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 26 poz. 212) o zaopatrzeniu weteranów powstań narodowych;

III. z mocą obowiązującą od 1 stycznia 1923 r.

- 1) ustawę z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym (Dz. U. R. P. № 82 poz. 550) tudzież ustawę z dnia 4 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 29 poz. 232) w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 82 poz. 550) o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym,
- 2) ustawę z dnia 8 czerwca 1920 r. o podatku od skrzynek depozytowych (Dz. U. R. P. № 50 poz. 305),
- 3) ustawę z dnia 16 lipca 1920 r. o podatku od kapitałów i rent (Dz. U. R. P. № 76 poz. 517).